

taller de nous creadors

Text > DAVID RUIZ (Figueres, 1976) és un enamorat de la imatge i l'escriptura, dualitat que alterna pel simple plaer d'explicar històries. El 2015 va publicar la seva primera novella, *El crit de les ultracoses*, finalista als premis UPC (2014) i l'icteu de novella de ciència-ficció (2016) de Catalunya.

Llobarros

Aquell dilluns, a la gestoria, el senyor Llobet semblava preocupat. La Meritxell, la seva filla, els havia portat a sopar, dissabte, el seu xicot, l'lu Llobarro, un jove eixerit, educat i molt ocurrent, el gendre que tot pare voldria tenir. Malgrat haver-lo vist només un parell de vegades i agradar-li més que l'anterior (un periodista fatxenda de la capital), no se'n refiava del tot. A l'hora de les postres, el fatídic «Ens casem!» va certificar els seus mals auguris. La seva dona va somriure amb contenció però ell es va passar la resta del cap de setmana en estat de xoc, jornada de pesca inclosa. Fins i tot li va semblar que els peixos que el rondaven, que curiosament aquell dia eren tots llobarros, li feien befa. Per això, quan la seva secretària el va avisar per l'interfon que la visita que esperava ja havia arribat, va respondre-li amb un encaparrat «Fes passar el llobarro!».

—Bon dia, Tomàs! —va dir l'lu entrant al despatx i donant-li la mà amb fermesa.

El senyor Llobet no s'ho acabava de creure. Sabia que la visita l'havia concertada un jove emprenedor que volia assessorament per tal de muntar un nou negoci però en desconeixia el nom.

—Tot bé, Tomàs? Sembla com si t'hagués agafat un *lu-ctus*! —va bromejar mentre s'asseia davant seu.

—Sí, suposo...

—Dissabte volia dir-te que avui ens tornaríem a

veure però no m'agrada barrejar els negocis amb el plaer. Oi que m'entens? —va aclarir picant-li l'ullet.

—Sí, suposo... —va tornar a dir el senyor Llobet tot buscant de reüll, ara sí, càmeres ocultes; li va semblar que el gerro del moble bar tenia forma sospitosa, com de llobarro.

—Anem al gra: Tinc una idea per a una empresa de neteja de restes d'assassinats i crims comesos amb violència. Des de la crisi, l'índex d'aquest tipus de delictes ha crescut molt a les àrees metropolitanes, i el marge de benefici d'un negoci així, que a més és únic a tota la província, s'ha quintuplicat. El problema és que no sabia quina tipologia d'empresa triar...

—Depèn de la inversió, nombre de socis, treballadors... —va respondre el senyor Llobet, engrescat de sobte amb la proposta.

—Inversió mínima! Seríem jo i dos treballadors més, preferiblement disminuïts, és clar! Així obtindria alguna subvenció més!

—Ben pensat! Doncs societat limitada, així tindràs més marge d'actuació, sobretot durant els primers mesos.

—És el que pensava però volia que un professional com tu m'ho confirmés.

El senyor Llobet va somriure satisfet. Per primera vegada veia en aquell llobarro un gendre amb molt de potencial.